

Európából semmit sem látni

*Úgy szakadtunk le
Európáról,
mint akiket lassan,
de kitartóan morzsolt le
magáról a világ.
Lenyúzta rólunk
a ruhát, a bőrt,
aztán kiöblítették
a nyomát is belőlünk
az európaiságnak.*

*Morzsolódtunk mind
egyre apróbbakká,
összemosott a porral
bennünket a világ,
beléd ragadtunk, anyaföld,
lábunkat erősen tartja
sötét sarad.*

*És hiába mutogattunk
egymásra, mindig valaki másra,
minden a mi hibánk volt.*

*Mondták, a temető mögött
egy gödör éhes szája tátong,
abba lótték bele az embereket,
mindig másokat.
Mondták, hullottak a testek,
bele a Dunába,
bele a Neretvába,
gyomrában mérget
vitt a folyó.
Boszniában a föld alatt
alszik egy város.
A Duna mélyén vigyázásban
fekszik egy egész flotta,
szétszórva pár kazettás bomba,
ki sem ásott akna,
szegény urán.*

Ólom van itt mindegyik mellben,
húzza vállunkat, mint
sok kitiintetés,
nehézfémek porával
van tele a szánk,
mi máshogy félünk,
a testünk emlékszik.

Itt a nap melegétől nehezek a fák,
lóg róluk a nyár,
itt, ha földbe markol az Isten,
kipergünk mind ujjai közül.
Eltakar bennünket a por,
Európából már
semmit sem látni,
és azt hiszem, ők sem
látnak belőlünk sokat.

Mondták, nincs baj,
minden biztonságos,
senkinek nem esik baja.
Földet hánynak az emberek
a nap alatt,
egymás fölé rétegezik
a nemzeteket, a halottakat.
Mondták, nincs baj.

Milyen virág nő ki
egy emberekkel trágyázott
földből?

Viszik a háborút tovább
tenyerükön az emberek,
talán ezért is sötét
mindegyik egyenruha,
hogy a ráfröccsenő vért
könnyebben nyelje mélyre,
hirtelen szívoja magába,
eltakarja előle a fényt.

Viszik a háborút tovább
tenyerükön az emberek,
az utaknak soha nincs vége,
bennünket valami folyton fékez,
Európában hosszú mindegyik út,
mégsem érnek el bennünket
a Helsinkii folyosók.

*A víz csak vízbe torkoll,
más kezében folytatódik
egy kar utolsó mozzanata.
Mert mi együtt mozdulunk.*

Két ember üzletet köt.

*Tengerek alján,
szemektől messze,
áramlik pénz, földgáz, kőolaj,
két kéz egy ember torkán pihen,
nem látja őket senki.
Mert mi együtt mozdulunk.*

*Görnyed felettünk az ég,
hajlik az éjszaka,
kipattan medréből minden folyó,
gázol a ködben, szedi fel egyenként
földről a lányomainkat,
szagunkat érzi egész Európa.
Liheg a tüdőnk, remeg
mindannyiunk szája,
mert mi együtt mozdulunk.*

*Kemény a nyelve az ördögnek,
kemény annak mindene, mikor a
fogunk közé nyomja.
Szívünk alá nyúl,
megtartja tenyerén,
jó kedvvel egyensúlyoz,
míg dobog kétségbeesetten,
nem bír el még egy ütést
az a kékre vált izom.*

*Messziről nézlek, világ.
Csak legyen benned egy ház,
legyen egy kerítés,
piros, mint a határ.
Feltartott kézzel mászkáltam
negyven évig,
szeretném most már végre
zsebre tenni a kezem.*